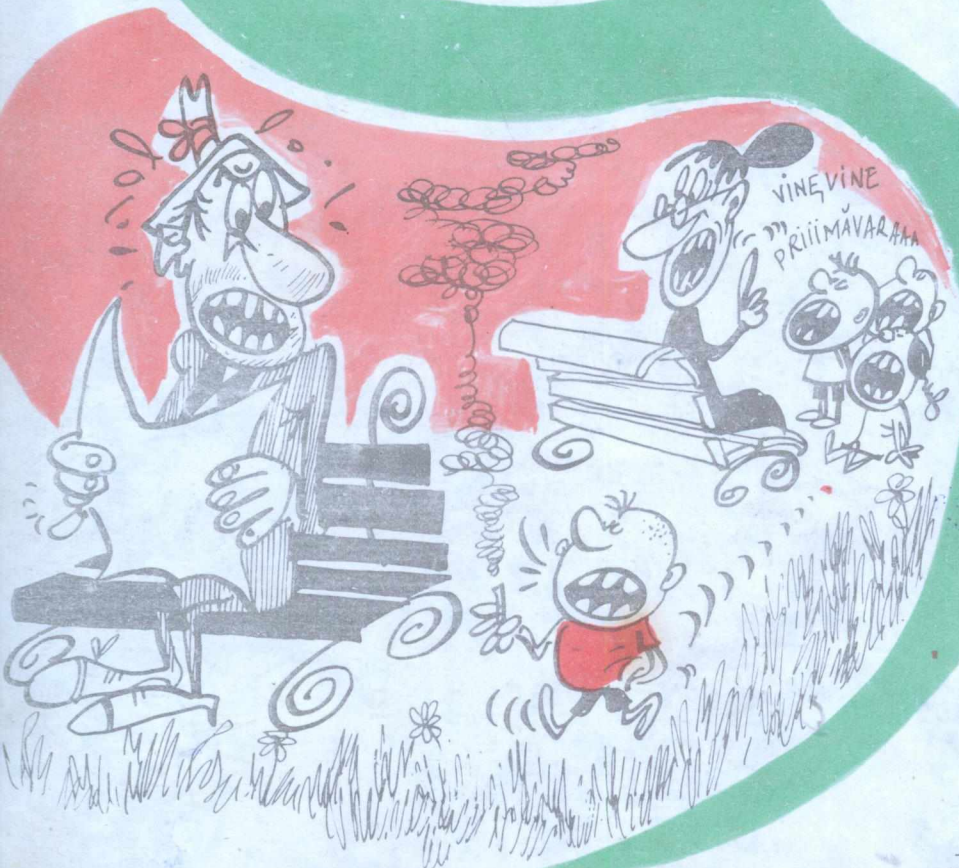

— Aha, tătucule, te-am prins. Iar ai călcat pe iarbă!!!

— Nu am ce discuta cu dumneata. Eu sint arbitrul intilnirii, și te poftesc să părăsești imediat terenul de joc!

— Eu, tătucule, sint un nonconformist. Nu pot suporta o educație rigidă!!!

— Eu propun, fraților, să raportăm chiar azi, la Minister, îndeplinirea planului pe primul trimestru...

urzica

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

- Dacă nu sînt luminate de soarele tău interior, cele mai frumoase peisaje devin plate, triste, postume.
- Arta nouă nu exclude buna-cuviință.
- Dacă faci pe surdul, dă-mi voie și mie să fac pe mutul!
- Aș vorbi și eu de rău pe X, dacă aș ști că lucrul acesta îl îndreaptă.
- Dacă n-o cînta la toate nunțile de ce mai este lăutar?
- Ajunge melancolia prelungită a unui miel, pe dealul din față, ca să regreți infernul de care ai fugit, clopotele tramvaielor, claxoanele și trompetele automobilelor: vuietul orașului e unanim și impersonal, te poți obișnui cu dînsul. Dar mielul persistent și individualist, care behăie în sînul naturii-mame, nu te va ierta niciodată!
- Dacă din pasărea Fenix nu iese alta, nouă, preschimbată, transfigurată, — ce nevoie să mai renască din propria ei cenușă?
- Ascunzi tuturora tainele tale. Dar ție însuți, nu-ți ascunzi nimic?
- Doamne, dă-mi o idee fixă, ia-mi simțul ridicolului și voi birui pămîntul!
- Am văzut creîndu-se atîtea legende pe socoteala contemporanilor mei, încît îmi închipui ce mult trebuie să fi prefăcut veacurile, istoria. Iată pentru ce privesc sub o față nouă, pe eroii vechilor legende.
- Dacă nu poți avea o credință, ai, cel puțin, un obraz.
- Amicul casei: un erou care duce toate greutățile menajului și din care legenda a făcut un favorizat al soartei.
- Dreptul pe care-l ai, cere-l ca pe o favoare: îl veți obține mai ușor.
- Dacă ții cu orice chip să ai o inscripție deasupra ușii tale, scrie: «Bine-ați venit!», nu scrie: «Ștergeți-vă picioarele!».
- Admirația dumitale m-ar încălzi și mai mult, dac-aș simți, în dosul ei, puțină invidie.

POMPILIU DUMITRESCU

— Mai ții minte cînd îți spuneam: fură mă și tu mai puțin!!! Tu nu și nu și nu...

Mu-s copil

Îți dai îndată seama, la prima analiză,
Că orice păcăleală de fapt e o surpriză,
Făcută cu intenții, cu tîlc și socoteală,
Ba uneori cu geniu, cum o făcea Păcală.
Nu am de gînd, nici vorbă, să povestesc acuma
Viața unui hitru ce se-ntrecea cu gluma,
Nici marea păcăleală din Troia legendară,
Cînd, pe furiș, acheii c-un cal de lemn intrară,
Ori clasică ispravă de tragere pe sfoară,
În care-apare corbul mai prost decît o cioară.
Aceste vechi surprize și altele mai noi
Sînt — după cum se vede — o operă în doi.
Există îndeobște un partener isteț,
Iar celălalt apare naiv sau nătăfleş.
Aceasta, cînd eroii din fabulă sau viață
Stau tocmai ca boxerii, adică față-n față.
Dar iată că se-ntîmplă să fie păcălit
Un cetățean ce n-are ceva de împărțit
Și care-nghite chiulul sub formă mai discretă
Sau, ca să fiu în notă, un chiul cu etichetă:
Deschide o cutie de «limbă în aspic»
Și dă peste conserve de bame în... nimic!
Îți iei bilete de teatru la «Casa cu Păpuși»,
Dar vezi o altă dramă, pe care-o mai văzuși...
Nu te pricepi la rebus, cuvinte-ncruciate,
Deși ți-ar prinde bine, cînd cumperi, din păcate,
O carte care-ncepe cu pagina o sută
Și-ți cere multă... carte, să fie pricepută.
Așa că păcăleala, pornind de la achei,
Mai totdeauna-nseamnă și pagubă de lei,
Drept care subsemnatul, fiindcă nu-s copil,
Nu vād ce mare glumă-i un «banc» de-ntii april.
Cum să mai prindă gluma, oricît ar fi de bună,
Cînd am întii aprilie în fiecare lună?

BARBU ALEXANDRU

un tango italiano

de VALENTIN SILVESTRU

Administratorul striga pe culoar, cu glas spart, că noaptea se aruncă bilete de troleibuz pe scări, ceea ce este mizerabil, și făcea un apel frățesc la locatari să nu mai rupă clanța ușii de la intrare fiindcă unii intră în acest caz cu spatele și se deteriorează.

Nevasta lui Năsturaș privea neclintită paltonul pe care, luându-l la scuturat, i-l bătuse cu un meștețu, și-l curățase până în fundul buzunarelor, iar acum îi descoperise pe rever un foarte lung fir de păr.

Firul de păr era negru.
Ea, blondă.

Vecinul de deasupra repara parchetul cu toporul, căutând să reintroducă în matcă bucățile zvirlite în afară, iar vecinul de dedesubt cînta la taragot o bănațeană în vederea concursului de admitere în echipa de amatori a sindicatului lucrătorilor de la întreprinderea de valorificat pene-fulgi și copite-coarne.

Femeia lăsă paltonul moale pe dușumea și examină lung firul de păr în zare, întrebându-se abia șoptit dacă provine de la o ființă omenească sau de la un cal.

Și de fapt unde întîlnise el, bărbatul, acea ființă omenească?
Sau calul.

Telefonul sună lung și perforant, la celălalt capăt al firului fiind cineva care voia să știe unde a pus Năsturaș aparatul de ascuțit creioane și, de asemeni, în treacăt, dacă Anglia ar putea provoca un război cu Argentina în cazul cînd prima va refuza să-i retrocedeze celei de-a doua insulele Falkland, care în fond n-au nici valoare geografică, nici economică, la mijloc fiind o simplă problemă de ambiție.

Acel cineva fiind o colegă de serviciu, iar vocea ei ascuțită răzbătînd dincolo de receptor, nevasta, călcînd apăsător pe palton și fluturînd mereu blestematul fir de păr, își întrebă blindă soțul dacă persoana aceea care i-a telefonat n-ar putea suna în general la birou, nu acasă, el, Năsturaș, fiind obligat cel puțin de către onoare — dacă nu de alte elementare îndatoriri — s-o informeze că e însurat.

Cu dînsa.
De mult.

Aprozarul desfăcu în sfîrșit, în stradă, sub ferestrele odăii, lăzile cu lămii și portocale și puse totodată în vinzare curcile aduse de cu seară în cuști de sîrmă, mulțimea adunată rapid în jurul lor

făcîndu-le să protesteze cu aceea iritare scurtă, repetată, cloncăntoară, atît de caracteristică acestui năpăstuit neam păsăresc.

Soția își rugă stăruitor soțul să-i descrie femeia cu păr negru, să-i furnizeze eventual adresa ei, ori, măcar, a locului de muncă, să-i povestească împrejurarea în care o cunoscuse și să-i mărturisească cîntit dacă avea de gînd, după divorț, s-o ia pe aceea de nevastă, sau aceea fusese numai o distracție de seară...

O seară ploioasă.
Urită.

În timp ce echipa de control a instalației de calorifere cotrobăia prin odăi în voie, ridicînd covoarele și răsturnînd pedestalele, Năsturaș îi explică răbdător nevestei că nu există nici o femeie cu păr negru în viața lui, în afara mamei — care și-l vopsea — și care mamă l-o fi îmbrățișat lăsîndu-i acel nefericit și nedorit suvenir pe rever.

«Nu e păr de mamă» hotărî stăpîna casei tăios și definitiv, în timp ce ideghebiștii ciocăneau destoinici țevile deoarece li se părea că nu se percepe un sunet normal iar pe stradă un stentor de ocazie oferea mături și umerase.

Ușoare.
Ieftine.

Și atunci, în mijlocul acestui virtej

de ciocănituri, tipete, huruituri, cloncăneli, chemări, bocănituri, trosnete, exclamații, interjecții, ritmuri bănațene și vestiri surde din adîncuri sufletești despre o iminentă erupție domestică, Năsturaș deschise radioul, învîrtînd butonul pînă la capătul puterilor acestuia și făcînd să răsunе mirifica orchestră a lui Mantovani despre care auzise că și face înregistrările pe un platou înalt și deșert din Apenini.

El o privea zîmbind stîngaci și ea, femeia aceea înaltă și aurie ale cărei plete mătăsoase el le iubise înainte de a-i cunoaște chipul și ai cărei ochi cenușii ca cerul dinspre ivirea zorilor îl tulburaseră mult înainte de a o ști toată, s-a ridicat și a rămas dreaptă, încrîncenată.

Fulgerînd.
Dar tăcută.

Bagheta subțire, de oțel, a dirijorului, prelungindu-i mina ca un nerv solitar și liber, fascina cele patruzeci de viole, cele treizeci de violoncele și cele douăzeci de ghitară, de pe corzile cărora se înălța, în aerul proaspăt al culmilor montane, melodia azurie, reverberîndu-se în largi cercuri sonore ca nuanțele curcubeului în picăturile de ploaie rămase suspendate între cer și pămînt.

Se apropiară unul de altul ca atunci, în tînia oară — el mai hotărît, ea mai cu fereală — și înlănțuindu-se începură a pluti diafan peste țevi

și curci, peste mături și administrație, lăsînd universului toate celelalte impulsuri sonore și păstrînd pentru ei numai șaisprezece tacte de tango.

Un tango italiano,
un dulce tango.

Cînd — după cine știe cîtă vreme? — Mantovani închise acolada prelungă a ultimei note, soții se opriră muți în eter, suspinară ușor, amîndoi odată, își desfăcură brațele încet, întirziindu-le mingiilor, se priviră fugăr, ea ridică paltonul ținîndu-l cu delicatețe de guler și îndemnîndu-și soțul să plece — căci, vai, drumul era anevoios, capătul departe, ora tîrzie.

Lămiile de sub ferestre, cuștile rămăseseră goale, parchetul vecinului se reazezase, pe luciul calm al străzii troleibuzele alunecau ca în vis și mașinile păreau a avea roți de pîslă.

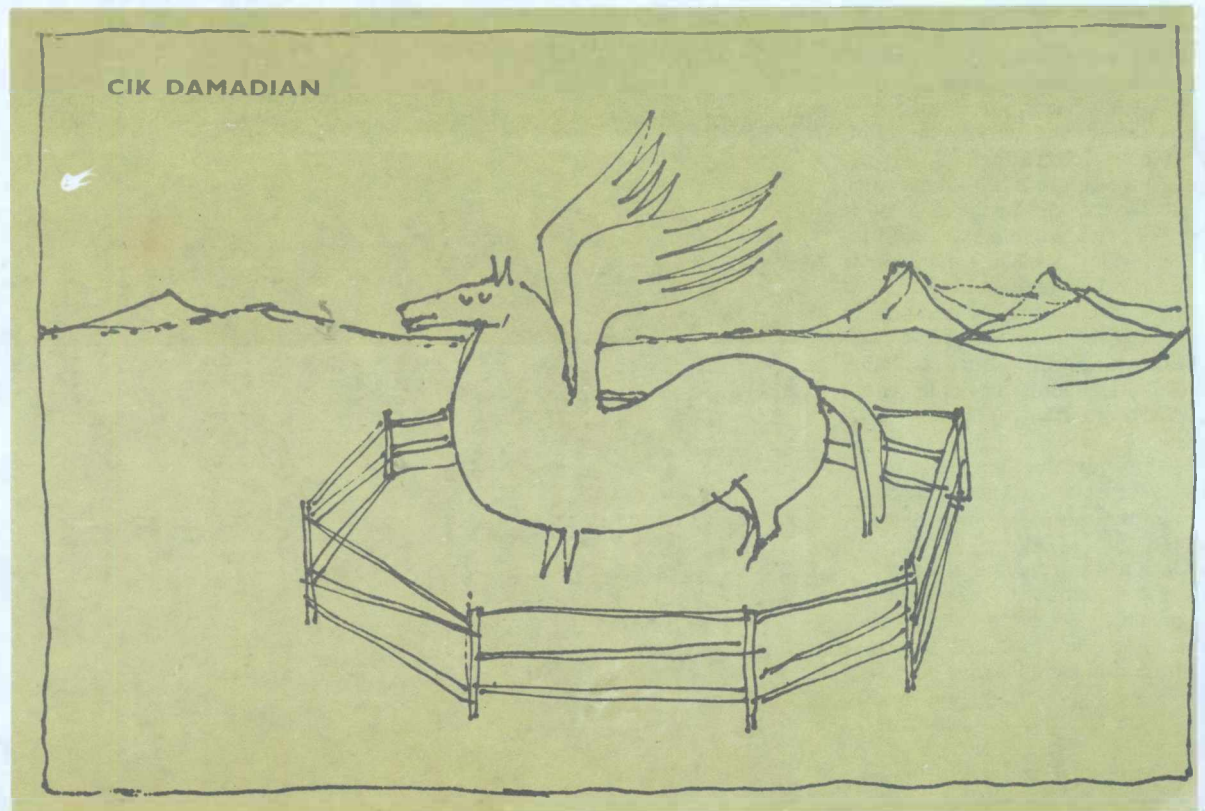
Numai la radio crainica anunța, cu timbrul ei plăcut de contraltă, că acel tango fusese cîntat la cerearea ascultătorilor, adică pentru

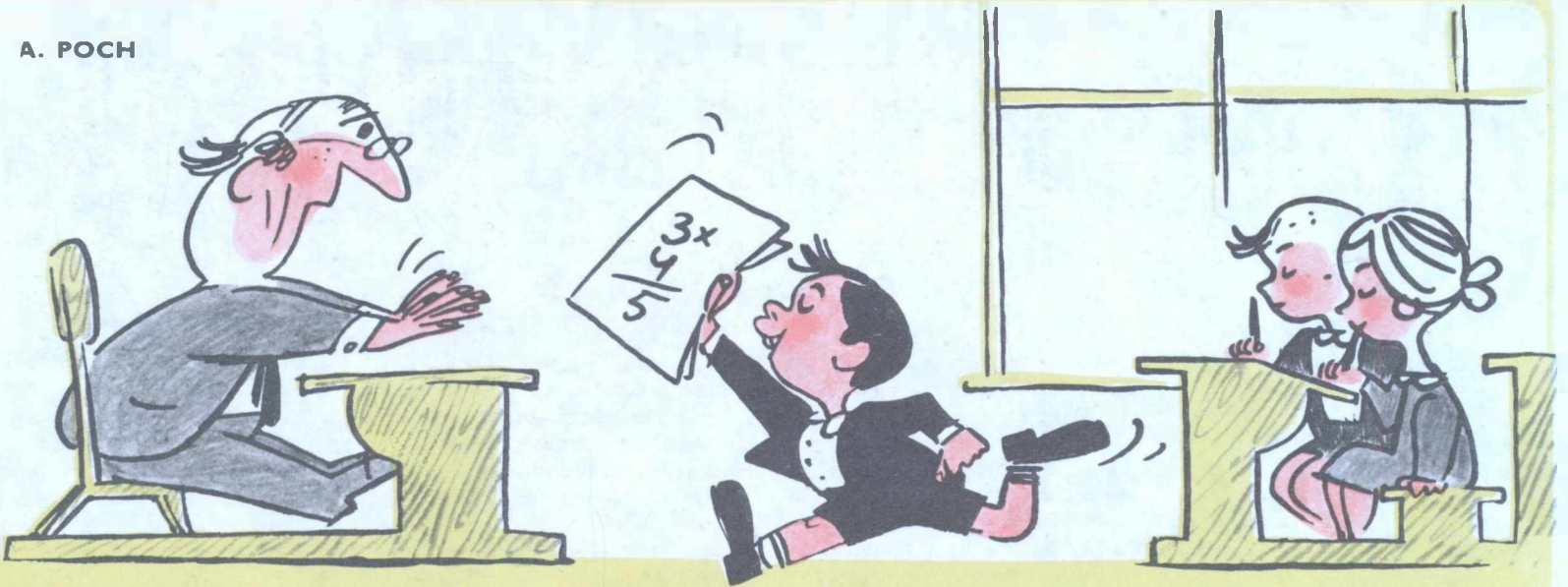
Ioan și Lenuța Popescu din Orșova
Miki și Nina Manicatidi din
Brăila

Vasile și Tanța Săcăleanu din
Satu-Lung

Petre și Ioana Cosordei din Cenad
Chiriță și Alunița Logofăt din
București.

Și alții
Din alte locuri.

— De ce te grăbești?
— M-am gândit că e bine să avem un frunțas: «Primul la predarea extemporalului!»

mozaic MEDICAL

Primum, de la un cititor anonim din București, câteva observații pe spațiul a șase pagini dactilografiate, în legătura cu Almanahul Sănătății. Faptul că autorul observațiilor preferă să se ascundă sub pseudonim, dovedindu-se în același timp și un experimentat minuiitor al terminologiei medicale, ne face să credem că avem de-a face cu un medic a cărui colaborare la Almanah a fost respinsă. Începem prin asemenea considerente din antipatie pentru procedeele anonimului nejustificat față de redacția unei publicații actuale care, oricum, are obligația sacrosantă de a păstra secretul corespondenței, la cererea autorului ei.

Am spicuit deci cite ceva din observațiile amintite, pe lângă care am alăturat și unele care ne aparțin.

În articolul «Descendența alcoolizilor», semnatarul N. Popovici afirmă: «Studiul dezvoltării intelectuale (la descendenții alcoolizilor, N.N.) a semnalat idioteie în 66% din cazuri, imbecilitate în 4% din cazuri, debilitate mintală în 23%. Majoritatea sînt inadaptabili în mediul familial, școlar, social», pentru ca, la câteva rânduri mai jos, tot N. Popovici să ne spună: «Experiența arată că, dacă se încredințează copii născuți din părinți etilici (alcoolici, N.N.) unei familii normale, copiii au un comportament caracterial și social normal».

Cu alte cuvinte, idioteii și imbecilii din naștere pot fi socialmente recuperați dacă sînt dați în grija unor oameni cumsecade.

Dacă m-aș decide cîndva să scriu o schiță pe tema «Idiotul recuperat», m-aș amuza să-l fac publicist, adică să-l plasez într-o activitate unde lipsa de inteligență nativă se detectează cel mai greu, mai ales cînd simulează erudiția și documentarea statistică.

Ni se semnaleză că N. Popovici face și o greșeală științifică deoarece

de MIRCEA PAVELESCU

inteligenta are ca trepte de dezvoltare sub normală regresivă: prostia, imbecilitatea și idioteia, debilitatea mintală fiind doar un termen care le cuprinde pe toate, el nefăcînd parte din ierarhia amintită mai sus, așa cum crede autorul, a cărui erudiție se dovedește astfel aproximativă.

Din articolul «Mirosurile și sexualitatea», semnat tot de N. Popovici, desprindem următoarea idee ambiguă:

«În timpul dansului, exaltarea susținută și persistența mirosului tare de transpirație măresc acțiunea erotogenă sau chiar provoacă o stare de saturare sau chiar de îndepărtare...».

Atunci cum rămîne? Mirosul de transpirație din timpul dansului cre-

ază atracție sau crează repulsie între sexe? Simultaneitatea acestor porniri contradictorii am întilnit-o numai într-un distih binecunoscut, care ilustrează însă jocul dragostei capricioase:

*Du-te-ncolo, vino-ncoace,
Lasă-mă și nu-mi da pace.*

Cred că aici nu este vorba de doi iubiiți transpirați!

La pagina 20, găsim o cugetare medicală senzațională, datorată aceluiași autor: «...ciupercile nu sînt toxice decît dacă sînt mincate». Asta ne amintește răspunsul unui soldat gingav, erou al unei schițe de Al. O. Teodoreanu.

Întrebat de colonel: «Măi băiatule, totdeauna te bilbii așa?». Soldatul

răspunde prompt:

— Nu, să-să-tră-trăiți, numai cîcînd vor-be-besc!

Almanahul Sănătății cuprinde și o serie de informații integrate în rubricile «Știați că». Cele mai multe au caracter medical sau se referă la o serie de personalități celebre care, pe lângă activitățile ce le-au adus strălucirea, aflăm că au fost și medici sau preocupați de problemele medicinii. Iată o mostră:

«Știați că autorul celebrei replici devenită aforism «Eppur si muove» este Galileo Galilei, mare fizician, matematician, astronom și medic italian?».

Toți absolvenții a opt clase elementare sînt la curent cu această noutate istorică. Ceea ce nu cunoșteam însă pînă acum este ortografierea celebrei replici care, în ignoranța noastră, credeam că se scrie: «E pur si muove».

Alta:

«Știați că Alfred Johanson... în urma unui accident de automobil a rămas fără nas? În urma unei operații plastice dificile, i s-a grefat propriul său nas, care mai întîi a fost adus... de la locul accidentului».

Ar fi fost mult mai interesant, din punct de vedere medical, dacă victimei i s-ar fi grefat propriul ei nas, fără să se fi adus de la locul accidentului, inaugurîndu-se astfel «grefa de la distanță».

S-a observat poate că majoritatea amendamentelor noastre critice în legătură cu Almanahul Sănătății s-a întimplat să privească articolele lui N. Popovici. Cînd cineva scrie 15 articole într-o culegere, care ar trebui să prezinte o cît mai mare diversitate de teme și iscălituri, este foarte probabil să prezinte și un număr mai ridicat de scăpări din vedere decît alții care n-au scris decît unul, două sau trei articole.

Deși o bună parte a Bucureștiului folosește curent electric de 110 V., în magazine nu se găsesc mașini de spălat rufe la acest voltaj.

— Dorim în schimb două camere cu baie, bucătărie, încălzire centrală și curent de 220 V...

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

DIN COLECȚIA UNUI FOST REPORTER DE FAPTE DIVERSE

● Cearta dintre cei doi vecini a ajuns pînă la bătaie din cauza unui porc dispărut, care a fost prins în persoana numitului Sile Dudău, zis alias Șorici, cunoscut ca specialist în răpiri atît de porci, cit și de minore. Arestatul recunoscîndu-și fapta, cei doi vecini au fost internați în spital.

● Copilul Dumitru Costeci, în vîrstă de opt ani, dispărut fără urmă de la domiciliul părinților săi, a fost găsit în stare completă de ebrietate și beat în pivnița casei, unde tatăl său îl trimisese să scoată o cană de țuică pentru musafirii pe care îi avea ca aperitiv.

● Căii de la trăsura de piață nr. 158, sperîindu-se de confrății unui dric care trecea, au călcat pe femeia Maria Troncea care se afla pe trotuar cu o găină tăiată în mină. Ambele victime au scăpat cu viață.

● Găsind pe stradă un ciine de rasă vagabond și, orientîndu-se după ziarul în care păgubașul oferea o mare recompensă celui ce-l va aduce, cetățeanul State Pălimărescu s-a prezentat cu animalul la adresa indicată, unde, în loc de recompensă a fost scuipat în ochi de autoarea anunțului, aceasta pretinzînd că își bate joc de ea aducîndu-i un ciine de sex bărbătesc în locul cățelușei de sex feminin, pe care o pierduse fiind în poziție.

Ultragiat de această insultă, State Pălimărescu a aruncat cu ciinele în capul interlocutoarei. Pentru a înlătura pericolul de turbare, victima a fost transportată cu sila de vecini la institutul antirabic, fiind mușcată de perucă.

● În urma unui scandal survenit în localul «La tuzlamaua veselă» a fost ucis, cu un sifon în cap, cîntărețul localului, anume Caruso, de profesiune canar și supus italian, domiciliat în colivia care se afla în perete și unde își executa programul. Celelalte opt victime s-au ales numai cu leziuni ușoare. Atît patronul, cit și inventarul, au fost distruși de către beligeranții.

● Părinții opunîndu-se la căsătoria lor, tinerii Ion N. și Angela G. au hotărît să-și curme firul vieții împreună.

La întarea acceleratului de Timișoara în stația Săbăreni, cei doi îndrăgostiți s-au aruncat unul în brațele celuilalt, lungindu-se apoi peste șine. Din fericire, mecanicul observîndu-i a putut opri la timp, iar cei doi sinucigași urcați în tren și predați organelor polițienești din Gara de Nord.

Aci li s-au dresat acte de dare în judecată pentru călătorie pe C.F.R. fără bilet, atentat la bunele moravuri pe traseu și tentativă de asasinat atît reciproc, cit și împotriva acceleratului 176.

● În timp ce cobora cu schiurile spre Sinaia, tînărul Marcel Ioaniu, pierzîndu-și echilibrul, s-a lovit grav cu capul de cota 504, fracturîndu-și ambele clavicule ale genunchiului. Transportat la spital de către prietenii cu care se afla, s-a constatat că nefericitul tînăr este în afară de orice pericol.

● Conducînd cu viteză nebunească și aflîndu-se în completă stare de etilism, șoferul de piață Tx. 1640 B și-a pierdut direcția și, escaladînd trotuarul, a intrat în curtea circumscripției de poliție 30, unde a fost reținut.

● La depozitul de cherestea al lui I. Costion din calea Rahoivei 386, datorită prezenței de spirit a ciinelui de pază, a fost evitat un incendiu care putea să aibă urmări catastrofale. Acest ciine, observînd o țigară aruncată din imprudență și care aprinsese talașul dimprejur, aflîndu-se singur în depozit și neputînd aduce apă de la cișmea, s-a servit de mijloace personale, stingînd imediat focul. După care a început să latre la poartă, dînd alarma.

Sosînd de la circiuma de peste drum, unde se afla stăpînul său a fost condus de ciine, prin diferite gesturi, pînă la locul sinistrului, unde a luat cunoștință de ceea ce era să se întîmple. Pentru fapta sa, ciinele a fost răsplătit cu șase mici și o fleică la grătar.

Nu eram singurul care m-am oprit în ulița din Cotroceni ca să admir opera de nea a copiilor. S-au mai oprit și alți trecători, intrigați de momia albă încă neterminată, ce nu aducea cu silueta «clasică» a a omului de zăpadă zămislit de geniul infantil. Hm! Grozavă imaginație! Las' că și copiii erau mai răsăriți, gimnaziști, desigur, care nu se mai iau după poza-tip din abecedar — știți mormanul de omăt cu mătura la subsuoară și o căpățînă în trei locuri punctată cu mangel.

Artistul — se vedea cit de colo — era băiețașul cu ochelari. El prezida lucrarea, el o modela. Ceilalți făceau treabă auxiliară. Cărau, adicăteala, materialul brut din drum, unde-l depozitase gospodarul ce respectase povata edilității, aducîndu-l inocent în palme sau cu fărășul înapoi pe trotuar. Căci acolo, la adăpostul gardului, se făurea din caseina iernii cea mai desăvîrșită statuie a sezonului.

Sculptorul cu ochelari nu se grăbea. Intervenea ici, intervenea colea, prin contrapunct, netezea un detaliu jos, dăltuia o formă anatomică sus, fiindcă în mintea lui imaginea era completă și numai noi, privitorii, ne pierdeam vremea încercînd să ghicim identitatea statuii, concepută ca un rebus.

— Ce o să reprezinte lucrarea? — întrebă unul din spectatori.

— Veți vedea — fu răspunsul laconic al artistului, adîncit în șlefuirea unor amănunte faciale — cocoțat pe zaplaz, fiindcă sculptura

era mai înaltă decît el și decît noi toți. Proceda cu răbdare, neintimidat de galeria sportită din jur și cînd, în sfîrșit, își viri în buzunare mîinile înghețate, privitorii îl onorară cu o exclamație de încîntare.

Înfățișa o femeie, un fel de coană Joiică îmbrăcată după moda 1900 — fustă largă în multe falduri, bluză subțiată în talia de viespe, un cap buclat de toată nostimada. Avea talent băiatul. Trebăluise cîteva ceasuri, dar rezultatul îi răsplătise cu succes osteneala.

— Cred, tinere, făcu unul din cască-gură, un domn bătrîn cu căciulă de oaie și guler de lup — probabil eredele lui conu' Trahanache — că ar trebui să-i pui și cercei.

— Aveți dreptate!

Și din două bucățele de hîrtie colorată îi confecționă podoaba.

— Și un medalion — se dădu cu părerea un alt trecător, de asemenea vîrstnic, în care-l recunoscu pe ultimul general de intențență de la Oituz și Mărășești.

— Se face! răspunse băiețașul.

— Și o umbreluță! — interveni o domnișoară cu pantaloni masculini.

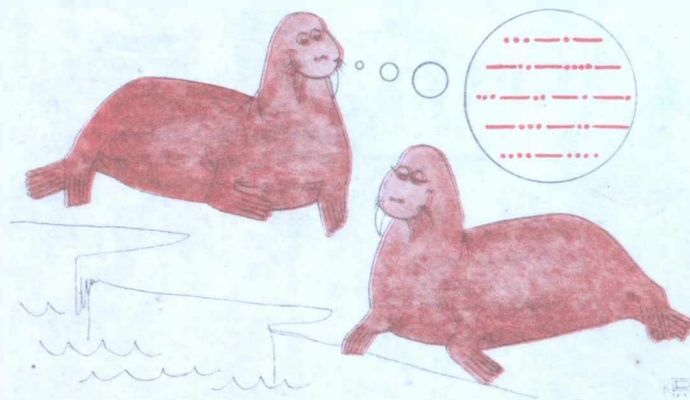
— Imediat! Costele, dă fuga și adu-mi umbreluța mamei!

E drept că acum nu mai semăna cu plămuirea inițială, marmoreană și sobră, cum o realizase autorul. Dar asta n-are importanță, din moment ce și chibitii surideau măguliți de contribuția respectivă.

— E un monument public! — con-

URMARE ÎN PAG. 15

ANTON DRAGOȘ

ÎNTRE... MORSE

Stimați tovarăși forestieri, ni s-a adus la cunoștință că, unii dintre salariații dumneavoastră lucrează pe profil: cu alte cuvinte, ca în codru...

După cum vedeți, am intrat de-a dreptul în subiect, fără prea multe paranteze și figuri de stil, ca nu cumva, în vreme ce noi vom discuta aici, oamenii dumneavoastră de încredere să se infrupte acolo.

Și uite, că, tot vorbind despre pădure, am devenit și poezi:

*La mijloc de codru des
Șmecherute se țes...*

Desigur, aceste versuri sînt o variantă, revăzută, adăogită și reconsiderată conform necesităților acestor salariați, stejari tineri, cu fruntea bine întiptă în înaltul cerului și cu rădăcinile temeinic înfipite în adîncul fondurilor...

Primul stejar are un nume total nebotanic: Haralambie Constantin. El a ocupat însemnata funcție de șef al serviciului de salarizare. Al doilea stejar, cu trunchiul bine legat și cu coaja tare de obraz, răspunde la numele de Varga Andrei, și purta în spinare întregul serviciu de contabilitate. Stejar-șef, adică.

Știți, onorabili tovarăși din conducerea întreprinderii, că frumoasele noastre păduri lărmuiesc de vesele zgomote ale ciocănitoarelor. Cei doi stejari ai noștri, modeste, n-au recurs la sprijinul acestor simpatice vietății. Și au început să ciocănească singuri...

În prima etapă, au sustras un carnet de delegații și au prins a ciocăni în el, pînă l-au lăsat golaș. Timp de doi ani, amicii și-au confecționat deplasări în diferite localități, delegațiile fiind semnate, aprobate, decontate și încasate de ei!... Cu alte cuvinte, stimată conducere, cei doi «stejari» „colindau” țara în interes personal, iar dumneavoastră habar n-aveați de nimic. Tufă de Venetia.

După fiecare „călătorie”, instructivă de altfel, cei doi forestieri, obosiți se întorceau acasă, așa cum amintesc și frumoasele versuri:

*Somnoroase păsărele
Pe la cuiburi se adună...*

Tare se mai simțeau bine în cuibușorul lor din Agăș. Și aici se așterneau grabnic pe treabă. Că ce-i drept nu-i păcat, leneși nu erau. Nu lăseau de azi pe mâine. Ce se putea, luau azi. Prilejurile se iveau repede. Astfel, cu ocazia închirierii unor terenuri, buruiana Haralambie a întocmit

ceva convenții false, aducătoare de venituri, pe care le-a legalizat cu ajutorul colegului său de ierbar, Varga.

Nici Varga nu s-a lăsat mai prejos, și a intrat cu crengile în vistieria întreprinderii, însușindu-și un număr substanțial de salarii care nu-i aparțineau, avînd bineînțeles grijă să întocmească un raport fictiv.

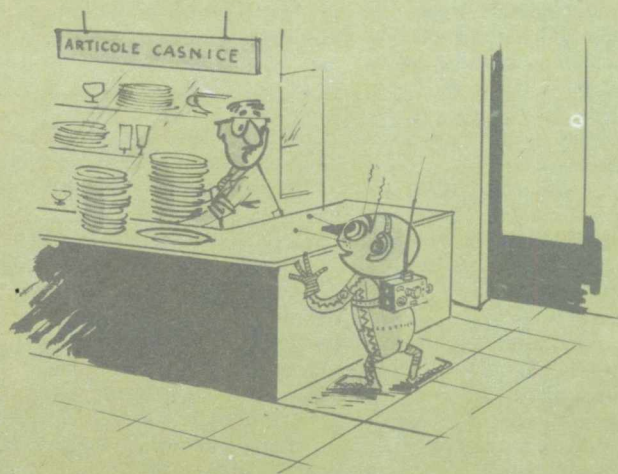
Iar dumneavoastră, conducerea, dormeați liniștită. Vă ametește probabil aerul puternic de pădure. Or, toate acestea se întimplau tocmai în perioada cînd vinatul răpitoarelor era oprit?!...

Ceea ce ne surprinde este faptul că dumneavoastră nu ați cunoscut un fapt pe care obligatoriu ar fi trebuit să-l cunoașteți: că respectivii ce vă aparțin nu au avut rădăcinile înfipite permanent în pădure. Nu. Încă înainte de a «lucra» la dumneavoastră, acești doi falnici stejari au mai făcut niște scorburi în alte gestiuni, drept care au fost smulși din rădăcini, expediați la tribunal, și apoi trimiși, pentru diferite perioade de timp, la fasonare...

Ceea ce vă pretindem, onorabilă direcțiune, este ca cel puțin acum, în ultima clipă, să-i sprijiniți pe acești doi, spre a fi reprofilați din stejari, în sălcii plîngătoare...

«URZICA»

GH. CHIRIAC

— Farfurii zburătoare, aveți?

M. GION

— Dv. ați rămas d-aseară?

Incorrigibilă

*Nevastă ca a mea, mai rar pe lume:
Cuminte, muncitoare, frumușică,
Dar are un grozav «talent» și-anume
Ca-n orișice moment să contrazică.*

*Pe-acest pretext puteam să scriu volume,
Dar merge și o operă mai mică,
Căci tot mi-e foarte dragă, orișicum e,
Și nu-s în stare vorbele s-o zică.*

*Deci, pentru-a șterge orice... barieră,
Am vrut să fac cu ea o croazieră,
S-o duc, s-o plimb, să rătăcim departe,*

*Căci nici un sacrificiu prea greu nu mi-i...
Am vrut să întreprind ocolul lumii,
Dar ea... a opinat în alte parte.*

V. HILMU

— Am înțeles! Sigur. N-aveți nici o grijă! Nepot de vară? Am înțeles! Vă rog să aveți toată încrederea. Cum se numește? Ieremia? S-a făcut! Să trăiți!

Telefonul fu așezat în furcă de două degete trandafirii cu unghii tăiate frumos. Apoi unul din degete apăsă pe butonul soneriei de pe birou, o dată lung și o dată scurt. N-au trecut nici două minute și Bunichel se afla în fața directorului.

— Ascultă, Bunichel!
— Ascult, tovarășe director!
— Ce locuri mai avem la planificare?
— Nici unul, tovarășe director.
— Ce-i asta «nici unul»? Da' Virilan ce face acolo?

— Lucrează, tovarășe director.
— Mi se pare că nu-i de specialitate...

— Nu e. Dar lucrează bine.
— Ia mai scutește-mă cu binele ăsta. Dacă nu-i de specialitate ce caută acolo?

— Păi...
— Mi-l treci la serviciul tehnic, în locul lui Marmoccea.

— Și Marmoccea?
— Trece-l la comercial, în locul lui Dumitrache.

— Și cu Dumitrache ce facem?
— Ce să facem? Mai dă și dumneata soluții nu aștepta totul de la mine!

— Păi, să-i dăm concediu și între timp... că el tot vroia să se ducă la Mamaia...

— Acuma, în februarie?
— Nu, dar dacă nu mai este loc în iulie...

— Hm! Vezi dacă vrea!
— Și dacă nu vrea?

— Îl treci la contabilitate în locul lui Sforicică...
— Și cu Sforicică?

— Îi dai concediu de naștere...
— Păi, Sforicică de la contabilitate e soțul. Tovarășa Sforicică lucrează la administrativ...

— Foarte bine! Îi dai concediu tovarășei Sforicică și îl treci pe Sforicică în locul ei.

— Da' tovarășa Sforicică mai are patru luni până să nască.
— Patru luni? Ești sigur?

— Așa mi-a spus.
— Hm! Așa e cind e omul bun. Toți nasc cind vor! Nu înțelegi, Bunichel, că vine tovarășul Ieremia?

MIHAIL JOLDEA

VINE
TOVARĂȘUL
IEREMIA

— Ba înțeleg!
— Dacă înțelegi fă ce știi și descurcă-te!

— Tovarășe Virilan, de miine vei lucra la serviciul tehnic.
— Păi...

— Nici un păi! De zece ani te suport la serviciul ăsta fără să fii de specialitate.

— Tovarășe Bunichel, dar eu nu mă pricep...

— Te pricepi, nu te pricepi, vei lucra unde îți spun eu! Și apoi vine tovarășul Ieremia! Ai înțeles?

— Am înțeles.
— Tovarășe Marmoccea, vezi că de miine vei lucra la comercial...

— Eu?
— Da' cine? Eu?

— Păi la comercial n-am lucrat în viața mea!

— Și ce are a face? Trebuie să cunoaștem cit mai mult... Să ne însușim cit mai multe cunoștințe, nu să muțezim pe același loc cu anii! Mai vine și tovarășul Ieremia... așa că... ai înțeles?

— Am înțeles!
— Tovarășe Dumitrache, dumneata doreai să pleci la Mamaia...

— În iulie, tovarășe Bunichel...
— Ce vorbești, nene! Pleci cind se poate, nu cind vrei dumneata!

— Bine, tovarășe Bunichel! Și cind se poate?

— Acuma!
— Ce să caut eu în februarie la Mamaia, tovarășe Bunichel?

— Treaba dumitale! Adică ceri să pleci la Mamaia, eu fac pe dracu în patru și tot nu e bine! D-aia, vezi, n-are ursul coadă!

— Păi, în februarie, tovarășe Bunichel?

— Da' cind? Cind se duc toți neisprăviții? Cind se spală toți în mare de poți căpăta o boală de piele? Cind nu mai poți să respiri de atita lume? Da' Ovidiu cum s-a dus iarna la mare? Și nu la Mamaia, cum te duci dumneata! S-a dus la Constanța! Și deh! Cine era Ovidiu și cine ești dumneata! Ehe... poet mare, domnule, nu salariat la o instituție! Da' așa ne trebuie dacă vă căutam în coarne mereu!

— Nu mă duc la Mamaia acuma, tovarășe Bunichel!

— Nu mă mai enerva, Dumitrache. Ai să te duci! În primul rind pentru igienă, așa cum îți-am mai spus... în al doilea rind vine tovarășul Ieremia... ai înțeles?

— Am înțeles!
— Tovarășa Sforicică, să fie cu noroc și într-un ceas bun...

— Mulțumesc, tovarășe Bunichel, dar despre ce este vorba?

— Ei lasă, nu te mai face! De miine intri în concediu de naștere...

— Mai am patru luni pină atunci, tovarășe Bunichel...

— Ia lasă, tovarășă! Dumneata refuzi concediul pe care îți-l dă instituția?

— Ce să fac, tovarășe Bunichel, dacă mai am patru luni?

— Pleci și naști! Asta trebuie să faci! Înțelege că noi sintem umani cu o ființă mică și plăpindă care vine pe lume... vine și tovarășul Ieremia...

— Cum să plec de acuma în concediu, tovarășe Bunichel? N-azi că mai am patru luni?

— Eheee! Patru luni trec ca vin-tul! Nu știi că nimic nu trece mai repede ca vremea?

— Să trăiți, tovarășe director!

— Ce-i, Bunichel?

— L-am schimbat pe Virilan de la planificare...

— De ce, domnule? Lucrează omul de zece ani acolo...

— Păi... nu-i de specialitate...

— N-o fi? Da' ce? E singurul?

— Și Dumitrache vrea să plece la Mamaia...

— Ce vorbești, domnule? Da' ce-i aici? Sat fără ciini? Îi vine chef tovarășului Dumitrache să plece în februarie la Mamaia și noi gata! Tocmai acum, cind avem lună de vîrf!

— Păi... și cu tovarășa Sforicică... știți... pleacă în concediu de naștere...

— Naștere? Cind mai are patru luni? Ia uite, domnule! Ța vrea Mamaia, aialaltă pleacă să nască cind poțeste... și dumneata taci și aprobi! Da' unde ne trezim?

Și directorul trase un pumn în birou încit secretara din camera cealaltă sughiță de spaimă tocmai în clipa cind bătea la mașină:

«La adresa dumneavoastră cu nr...» încit îi ieși: — «La nr. dumneavoastru cu adresa noastră...»

De dincolo se auzea vocea directorului:

— Nu mai face dumneata schimbări și cu rost și fără rost...

— Păi... vine...

— Nu mai vine! Ai înțeles, Bunichel?

— De ce nu spuneți așa, tovarășe director? Îi dau eu lui Dumitrache o Mamaie de n-o poate duce! Ba mai pune și condiții! Vorba dumneavoastră: parcă-s de capul lor!

NELL COBAR

— N-ai să trăiești tot timpul pe spina lui taică-tu! A venit timpul să stai pe picioarele tale!

PĂRINȚII: — Ne-a scris că este bine încadrat...

REPLICĂ

competență

Dragi tovarăși,
 iau cuvîntul, pur și simplu din dorința
 De-a restabili o dată adevărul. Am credința,
 Că voi reuși în fine, cu răbdare și mîgală,
 Să-l prezint pe nea Istrate în culoarea lui reală.
 Nu-i adevărat, tovarăși! Șeful nostru nu înjură,
 Nici nu bate, o afirmă, în cuvîntul său, Prescură.
 Nu e refractar la critici, nici înfumurat nu este,
 Iar că-i un model de cinste, cred că toți pot să ateste.
 Nu e drept nici cînd se afirmă că e ranchiunos din fire,
 Că de funcția ce-o are abuzează în neștire,
 Nu-i adevărat, de-asemeni, cînd se spune-n gura mare,
 Că de-l contrazici vreodată nu te uită pînă moare.
 Dimpotrivă, e-un exemplu, e o culme a dreptății,
 E-un simbol de dăruire și de simț al echității.
 Este bun, atent și sincer, este cinstea-ntruchipată,
 Harnic, săritor și vesel. Eu de pildă, nu o dată,
 I-am simțit alături brațul, grija sa deosebită,
 Înțelegerea-i deplină, cu căldură dăruită.
 De-aia zic, e o greșală să i se destrame mitul...
 Ascultați-mă pe mine, că-l știu bine...

STAN PĂȚITUL

p. conf.
 AL. CIUCLEA

CENAȘTE DIN

Decor: Un birou, fotolii, o măsuță cu televizor. Intră fredonînd tatăl Matei.

MATEI: (fredonează) Ale tale... ale mele, .. sint pe lume... așa... ia să deschidem televizorul că mai e puțin și începe meciul... (îl deschide). Dar unde o fi scumpa mea soție? (strigă) Angela! Angela! ... O fi după cumpărături!

IONEL: (intră) Bună ziua, tată! A început meciul?

MATEI: Bună ziua! Imediat începe! Au pus mira! Cum a mers la școală?

IONEL: Formidabil! Nu m-a ascultat la nimic! (se dezbracă). (Tatăl iese și reapare în halat. Se așază în fotoliu, cu picioarele pe birou, cu privirea la televizor).

MATEI: Dar dacă te asculta, cum era?

IONEL: Tăticule, tu ții cu ei sau ții cu mine?

MATEI: Eu țin cu Steaua!

IONEL: Ei, află că azi bate Rapidul!

MATEI: Aș vrea s-o văd și pe asta; să-l bați tu pe tata!

IONEL: Nu eu, tăticule, Rapidul! Pot să stau și eu cu picioarele pe birou ca tine? Că cică favorizează circulația singelui!

MATEI: Stai, dragă! A la meci «com» à la meci!

IONEL: Mersi! (se așază) Uite că a început! Hai Neagu!

MATEI: Ei nu că Hălmăgeanu doarme! Ia uite ce i-a suflat-o!

IONEL: Dar unde-i mama? Mi-e o foame...

MATEI: Cred că e după cumpărături! Trage, Voineo!

IONEL: Peste! Cînd e mingea la Voinea, pot să stau și eu în poartă, că tot spre Cimpina trage!

MATEI: Bine, mai vedem noi! Uți că mai aveți un pas și intrați în B!

IONEL: Spunea mama ieri să te duci azi după sifoane!

MATEI: De unde era să știe că e meci! Auzi, joacă Steaua și eu să mă duc la sifoane!

IONEL: Dar spunca că și cînd nu e meci tot nu te duci! Trage, Codrene!

MATEI: Nu este de prestigiu meu să car sifoane. Lasă că le ia mama! Dar parcă era vorba că te duci după vin!

IONEL: Eu? Tăticule, ce părere își fac cei de la Alimentara despre un pionier care vine și cere vin? La prestigiul meu nu te gîndești? Să-mi iasă vorbe că beau de la o vîrstă atît de fragedă?

MATEI: Fii serios, își inchipuie ei că e pentru tăticu...

IONEL: Și mai bine! Să creadă despre tăticul meu că e, ca să zic așa, băutor! Lasă că o să ia mama și vin! Nu-l lăsa, Tătarule!

MATEI: Uite că l-a lăsat! Dar parcă te rugase mama să iei azi șervețele!

IONEL: Pe dumneata...

MATEI: Da, dar era coadă! Nu este de prestigiul meu să cumpăr șervețele!

IONEL: Păi eu nici atît, tăticule! Dacă mă duc după șervețele, cînd mai imi fac lecțiile?

MATEI: Păi acum stai la meci!

IONEL: Adică ai vrea să te las singur, ca să bată Steaua! Hai Rapidul! Lasă că ia mama șervețele! Ofsaid! Ofsaid! Ofsaid!

MATEI: Nici un ofsaid! Trebuia să dea gol! Mă, și mi-e o foame! E ceva în frigider?

IONEL: Gol! Te rugase mama ieri să cumperi niște șuncă și puțină brînză!

MATEI: Nu știu ce i-a venit să-mi dea sarcini tocmai azi cînd e meci! Tot anul face ea cumpărăturile și tocmai azi i s-a năzărit s-o ajut eu!

IONEL: Și eu! Cică să iau piine!

MATEI: Ei, piine puteai să iei!

IONEL: Și meciul?

MATEI: Și cînd n-ai meci parcă-i

V. TIMOC

— Nu-ți dai seama? Continuînd așa, vei pierde calitatea de mandatar și vei ajunge... responsabil!...

ISICĂ

vreun ajutor? Lasă, că are și ea
ptate într-un fel!

IONEL: Dacă-i așa, are drep-
e în două feluri! Tu de ce n-ai
mpărat ce ți-a spus?

MATEI: Uite ce-i, pină aici!
am ajuns eu chiar așa să mă co-
nde pe mine o femeie! Și te rog
fii cuviincios. Gooool! Gooool!
avo Voinea! Uraaa!

IONEL: Cred și eu! Mă ții de
rbă și șmecherii bagă gol!

MATEI: Află că am acum o poftă
... i-auzi... s-a auzit ușa de la in-
re! Vine maică-ta! Cade perfect!
ocmai în pauză! Pune masa! Re-
de!

IONEL: Iute!... Așa... fața de
să... Ajută-mă, tată... (pun ma-
în viteză amindoi). Farfuriile...
imurile...

MATEI: Paharele... solnița.. pe
uri... (se așază) Gata!

ANGELA: (intră) Bună seara!
AMÎNDOI: (așezați cuminți la
să) Sărut mina...

ANGELA: Ooo! Ce frumos ați
și masa... Bravo! Stați că vin și
(se așază și ea zimbitoare. Se
vesc toți trei).

MATEI: (tinghite în sec) Da... Și?

ANGELA: Și, ce?

IONEL: Spunea tata că...

ANGELA: Ce spunea?

IONEL: Nimic...

MATEI: (se uită la ceas) Au
cut cinci minute... În zece mi-
e intră pe teren... Nu ne dai?

ANGELA: Ce să vă dau?

IONEL: De mâncare, mamă...

ANGELA: Ați cumpărat ce v-am
at?

IONEL: Păi, mamă... meciul...
a Rapidul...

ANGELA: (lui Matei) Și tu?

MATEI: Juca Steaua...

ANGELA: Atunci să vă dea de
ncare Rapidul și Steaua! N-aveți
it să mâncați ce-ați cumpărat!

IONEL: (cei doi rămân incremenți).

ANGELA: Cnocauc!

MATEI: Cnocauc! Pulbere! (se
ridică și începe să alerge în cerc prin
cameră).

IONEL: Ce faci, taticule?

MATEI: Încălzirea! Ieșim pe
teren! Hai și tu! (Ionel începe să a-
lerge și el în spatele lui Matei).

IONEL: Unde ieșim, taticule?

MATEI: (alergând) Pe teren! Tu
aduci sifoane și piine, eu aduc vinul
și de-ale mâncării...

IONEL: (tot alergând) Bine, tă-
ticle, așa am ajuns, să ne comande
pe noi o femeie?

MATEI: Gura, că sintem în
ofsaid! Părăsim terenul!

IONEL: Știi, taticule, de fapt
nu-mi pare rău că pierdem repriza
a doua!

MATEI: De ce?

IONEL: Ori bate Steaua, ori bate
Rapidul, tot UTA e în frunte. Așa
că hai mai bine la sifoane! (ies în
pas alergător din scenă).

CU OCAZIA ANIVERSĂRII
A 20 DE ANI,
REVISTA «URZICA»
VA APĂREA
ÎNTR-UN NUMĂR
DUBLU DE PAGINI,
REȚINEȚI DIN TIMP LA
CHIOȘCUL
DUMNEAVOASTRĂ
NUMĂRUL 7 DIN 15
APRILIE AL REVISTEI
«URZICA»

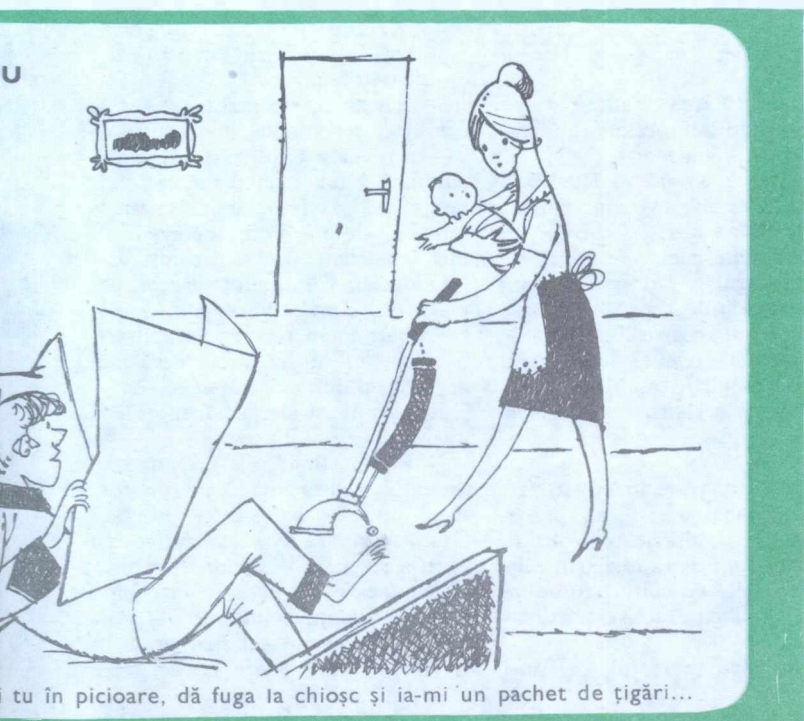

urZica 1949
NR. 7
15 APRILIE 1969 1969

Șopîrila

În fața vitrinei unui magazin de bijuterii. Un cumpărător intrînd în
magazin:

—Auzi dumneata broșe: păianjen, cărăbuș, lacăt... Astea sînt broșe?
Adică, fiecare cu preferințele lui. Uite, eu de pildă, prefer șopîrlele...
De dublé, de argint, emailate și... pe sub ușa la vecini! Aș fi în stare să
cumpăr toate șopîrlele din galantar. Cum? ce fac cu atîtea? Nici o grijă,
am eu cui să le dau. Le plasez eu. Șopîrle să fie. Uite, anul trecut, aveam
un coleg de birou. Unul Tase. I-am făcut cadou șefului lui o șopîrlă
și... l-a mutat! La Dorohoi, colț cu... Focșani. Nu degeaba se spune că
șopîrlele aduc noroc. Totul e să știi cum dai șopîrila, cum o oferi. Unii
nu-i acordă nici o importanță. Vin cu lăcățul sau cu inimioara, ți le
prind la rever și gata, s-au dus. Eu, nu. Eu, cînd e să mă duc la cineva
cu șopîrila, apoi stau. Și stau. Și povestesc... ba de lăntșor... ba de fa-
milie... de familiuță... Las șopîrila și plec... Am devenit specialist în
șopîrle. Toți mă cunosc, mă alintă. Nu mai îmi spun Paulică... Îmi spun
Șopîrlică... Șopîrlache... Cînd a venit controlul financiar m-am dus la ei
și le-am prins la rever o... șopîrliță mică — despre Popescu, casierul.
Dar mi-a scăpat. I-au verificat conturile și l-au găsit în regulă! Mai
există și șopîrle benigne. Șopîrila e gingașă, se strecoară cu atîta... poezie!
Chiar mă mir de ce nu se fac și rubrici pentru iubitorii de șopîrle: «O
șopîrlă pe adresa dumneavoastră». Șopîrila, de altfel, e un animal domestic.
Trăiește pe lingă casa omului, pe lingă biroul omului, pe lingă serviciul
personal al omului. S-au găsit urme de șopîrle încă din antichitate.
Numai că atunci erau desenate pe piatră, iar acum sînt desenate pe
hîrtie... cu semnătura indescifrabilă a pictorului. De ce nu m-am născut
eu în epoca dinosaurilor! Alea zic și eu șopîrle. Cînd dădeai unuia ca
mărtășor un dinosaur cu șnur, îl transfera din șef de peșteră în referent
peșteră a II-a. Dar nu știi cum se face că tocmai eu, cu atîtea calități...
de șopîrle, m-am trezit aruncat la un centru de marochinărie. S-o fi
auzit că umblam cu șopîrle? Cum să se audă? Doar șopîrila e o reptilă
tăcută! Nu face zgomot. Ca șopîrlele cu clopoței... Dar, nu-i nimic.
Și aici, la marochinărie, e bine. Lucrăm cu șopîrila... asta, cu materialul
clientului. Că doar se știe că din șopîrle se fac pantofi, cordoane, poșete
și... anonime!

tu în picioare, dă fuga la chioșc și ia-mi un pachet de țigări...

Altruism cu portocale

de VASILE RĂDULESCU

A: (cătore cumpărătorul B, din spatele său) Cite portocale luați?

B: Un kilogram.

A: Și stați la rind pentru un kilogram?

B: Ce să fac?

A: Treceți înaintea mea! Iau 5 kilograme!

B: Mulțumesc, domnule. Sînteți foarte amabil.

A: Toți trebuie să fim! (cătore cumpărătorul C din spatele său) Cite kilograme luați?

C: Două!

A: Două? E o crimă să stați la rind numai pentru două. Treceți înaintea mea. Iau 5 kilograme. Face să aștept, nu?

C: Face! Mulțumesc pentru altruismul dv.

A: N-aveți pentru ce! Toți trebuie să fim! (cătore cumpărătorul D

din spate). Cite luați?

D: Un kilogram.

A: Vă rog, vă rog respectuos, treceți înaintea mea!

D: Mulțumesc, tovarășe! Gestul dumitale mă copleșește.

A: Toți trebuie să ne copleșim! Scuzați, să ne ajutăm. Cine-i mai grăbit să treacă înainte! (cătore cumpărătoarea E din spatele său) Dudaie, cite portocale luați?

E: Zece.

A: Zece? E chiar de neînchipuit să stați la coadă numai pentru zece! Treceți înaintea mea!

E: Domnule, pînă acum ai cedat locul la trei persoane.

A: Exact la trei persoane. Cu dumneavoastră, patru.

E: Ești prea bun sau ai avut gripă?

A: De ce mă jigniți? Am câteva minute disponibile și le cedez se-

menilor mei mai grăbiți. Păcat, doamnă, că răsplățiți altruismul cu asemenea suspiciuni.

E: Scuză-mă, domnule. N-am vrut să te jignesc.

A: Probați-mi asta și treceți înaintea mea.

E: Mulțumesc, domnule...

A: Eu mulțumesc, doamnă! Și respectele mele!

(A a ajuns la cumpărătorul S. Soția lui A vine spre soțul ei și-i șoptește)

SOȚIA: Vasile, ești timpit? De un sfert de oră de cînd stau la vitrină te observ cum tot cedezi locul tău. Unde vrei să ajungi, deșteptule?

A: (șoptit) La grămada cealaltă de lăzi, mammy! Mi-a făcut semn Fane, vinzătorul, s-aștept că în grămada următoare sînt portocale mai coapte și foarte zemoase.

ADRIAN LUCACI

HAR POETIC

GRAD

Ajuns la ananghie meditează
(Poetul nostru nu e doar un prost)
La un cuvînt și îl împerechează
Cu altul, care n-are nici un rost.

Apoi văzînd că treaba-i mîrge strună
Mai apelează la dicționar,
Apoi s-apucă-n noapte și-mpreună
Cuvinte pentru stihuri, în zadar.

Nu mișcă-n el un fir de har poetic.
E doar limbul din fire și atît.
De versu-i «liber» impietrit, ermetic,
Chiar el se miră cît e de urît.

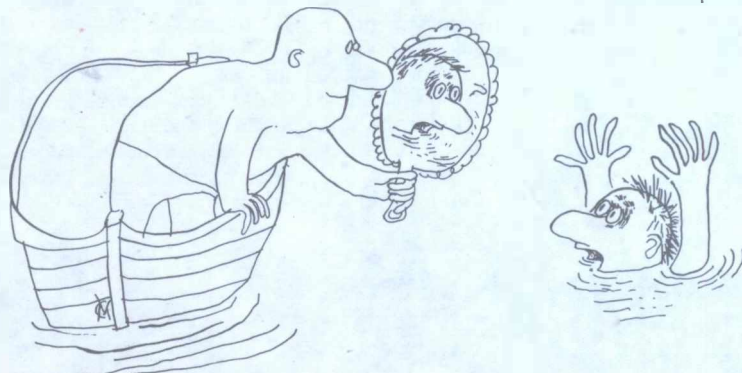
Și tot așa, în șiruri alandala,
Cu vorbe scrise fără de talent,
Poetul nostru își menține fala
Pe falsul pedestal: «EXPERIMENT».

C. ATOMII

MEDICUL — E un început de reumatism! Să te ferești de umezeală!...

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ

APROPO DE SEMNI

Cum se-arată primăvara,
Am ca omul o plăcere:
Merg la promenadă seara
Și-mi sting setea cu o bere.

Joi deci, intru pe la nouă
La Bufet în colț și, iată,
Peste o secundă, două,
Dau comanda preferată.

Ospătaru-n haină albă
Cum e voalul de nureasă
Se prezintă cu o halbă
Și mi-o pune-ncet pe masă.

Berea însă are spumă
De trei degete mai groase
Și imi zic: «Parcă-i o glumă,
Că doar glumele-s spumoase!».

Natural, îi ceri părerea
Omului cu haină albă:
— Pentru ce nu puneți berea
Pin' la semnul de pe halbă?

El mă-mpunge cu privirea
Dindu-și aere solemne.
— Sînteți om în toată firea
Și mai credeți încă-n semne?!

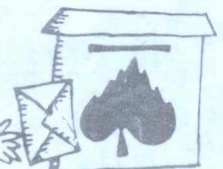
V.D. POPA

I. DAVIDESCU

urzico

DE DEPARTEȚI SCRIU

URZICUȚO,

De la o vreme se remarcă mai peste tot (faptul mi-a fost confirmat și de o serie de amici de prin provincie) că foarte deseori, cînd vine cineva la un atelier de reparat ceasuri cu un deșteptător marca «Victoria»-Arad, meșterii cu care clientul ia contact, după ce își lasă impresia că examinează ceasul, dau un verdict categoric: defect grav de fabricație, returnați-l întreprinderii și cereți altul!

Sistemul este folosit de ceasornicari deoarece majoritatea dintre ei nu consideră rentabilă repararea unui simplu deșteptător, cînd în acel timp ar putea repara un ceas mai de preț, dar stricat de-a binelea. Astfel, în loc să se treacă la remedierea unui mic defect, se trece la niște

complicate forme de returnare. Ar trebui ca asemenea cazuri să se ivească numai cînd într-adevăr nu se mai poate face nimic.

Dacă va continua sistemul, înseamnă că, apelînd la ceasornicari să ne repare un «ceas cu cuo», riscăm să ni se răspundă: ...adresati-vă veterinarului!...

J. Tomescu, Loco

DRAGĂ URZICO,

În orașul Sfîntu Gheorghe există o întreprindere pe nume «Spicul». Au cei de la această fabrică un obicei cum mai rar se întîlnește. Ori de cite ori expediază beneficiarilor produsele comandate de aceștia, una trec în acte și alta trimite. Adică, în documente men-

ționează o anumită cantitate, de regulă mai mare, iar în ambalaje (tot de regulă) pun o cantitate mai mică. Bineînțeles că de la asemenea situații pornesc tot soiul de discuții telefonice, proteste, schimburi de corespondențe, deplasări și litigii. Dar degeaba! Obiceiul furnizorului rămîne neschimbat. De unde se poate trage concluzia că la «Spicul» sînt necesare niscaiva... lucrări agricole. Trebuie ales griul de neghină!...

Fane M.

Sfîntu Gheorghe, jud. Covasna

URZICO,

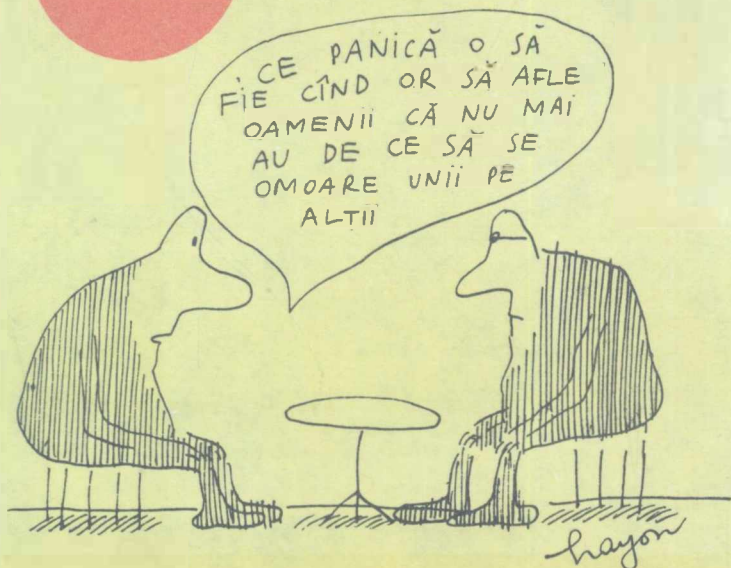
La întreprinderea de construcții industriale și montaje din Brașov se pare că în materie de gură-cască avem de-a face cu niște recordmani... Doar astfel se poate explica cum

a fost posibil ca pe baza unei extrem de sumare identificări să se elibereze unui așa-zis delegat, sosit din partea unui șantier oarecare, chipurile din Turnu Severin, — dar care venise la fața locului cu un autocamion cu număr de Capitală — un stoc de o tonă și jumătate de tablă galvanizată. Constatînd că poate cu atîta ușurință păcăli pe reprezentanții I.C.I.M.-ului brașovean, escrocul a încărcat tabla și a plecat cu ea, demarînd puternic.

Din pățania întreprinderii de la poalele Timpei vor învăța, sper, și alții. Că uite, de cînd cu povestea cu tabla, I.C.I.M.-ul și-a legat singur tinicheaua...

A. Mitescu, Brașov
Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

John et comp

Î N E X I L

Unul e Ion, în prezent emina-mente John, altul Gheorghe, reprofilat elegant în Jorj, și a treia, o oarecare Aurica, ce printr-o curioasă metamorfoză a devenit «madam Beatrice».

Trei doamne și toți trei, ajunși undeva departe, dincolo de hotarele țării.

John era flașnetar și vindea... «zodia, norocul»; Jorj, făcea reclama unei așa-zise «case de mode», iar Beatrice se aciuse pe undeva, vânzătoare de bilete la o loterie. Toți fiind oameni cu... «papagal», s-au trezit invitați și apoi încadrați drept crainici ai unui post de radio. Bineînțeles, funcționau ca redactori plini (să nu se creadă cumva că ar fi fost stagiași. Nu, doamne ferește!), ai emisiunii în limba română. Flașneta de acum le cere însă și alte sarcini: de a se documenta și a redacta materialele care să fie difuzate. Cum realizează documentarea? Asta-i problema!

...Pornise un oarecare Ionescu să viziteze Occidentul. În gară l-a «gătat» «ziaristul» John, la hotel «pamfletarul» Jorj, iar la un local... superbă dizeoză, coana Beatrice. Nu e nici o confuzie. Beatrice, pentru a se documenta, îndeplinește și o asemenea funcție. Poate și altele... Mă rog, fiecare se documentează după posibilități și înclinații.

Peste puțin timp, cei trei s-au întâlnit la masa de lucru.

— Ei, ce-ai stabilit? întrebă John.

— Aproape nimic, răspund simultan cei doi.

— Atunci ce facem?

— Redactăm reportajul, propune Beatrice.

...Seara, vocea cristalină a super-

bei Beatrice (care devenise și crainica emisiunii) se revărsa în locuințele ascultătorilor. Titlul pretinsului reportaj: «Realități...» în România e... așa și pe dincolo, pe marginea șoselelor sînt... șanțuri; oamenii, deși bine îmbrăcați, mai sînt unii care iarna umblă în... pălării, vine vara și oamenii o să umble aproape goi etc. etc...

Asta le e meseria. Madam Beatrice et comp, cîntă.

Pe partitura altora...

Fiecare cu aportul lui...

Petre HŁADCHI-
BUCOVINEANU

SFATURI NECONSERVATE

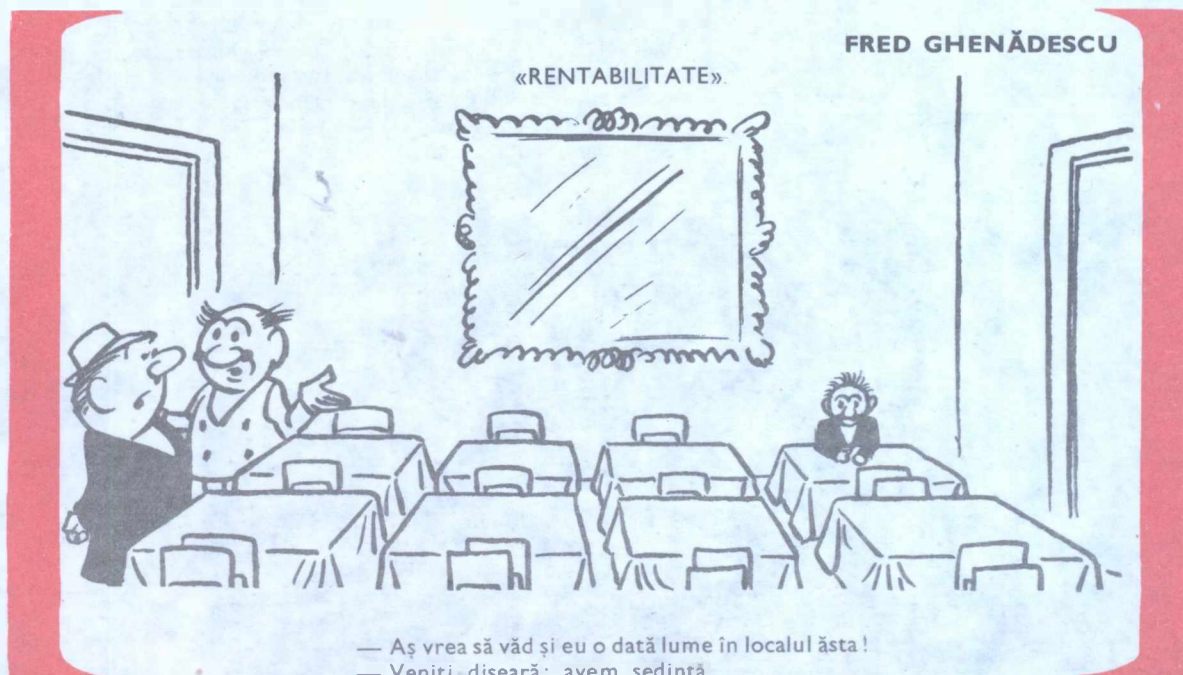
Este inexact. Inexact și chiar o calomnie să se spună despre Dumitrescu Gheorghe de la Întreprinderea județeană de legume și fructe Bihor că era un simplu consilier juridic. Ciuntindu-i prodigioasa activitate în probleme de legume și fructe, ar însemna să se deshidrateze complexa lui personalitate. Omul, ce-i drept era un abil consilier juridic, dar și un extraordinar... acrobat. Cum se vede, și într-un caz și în celălalt, principiul lui de viață și de legumicultură tot pe lângă legi se învîrtea.

Suflet gingaș, el nu ataca frontal. El acționa de jos în sus, criteriul lui de promovare a șarlataniilor fiind... sfaturile. El nu dădea, bineînțeles, sfaturi pe linie de ceapă verde, praz, țelină sau varză. Sfaturile lui reprezentau măsura inițiativei și capacității sale creatoare.

«Care va să zică, iubiiții și scumpii mei gestionari vegetarieni, ați știut să furați. Eu am să vă învăț să scăpați.»

Și stimabilii gestionari «aprovizionați» cu cunoștințe juridice chiar de la sursă, acționau reprofilându-se în oameni cinstiți. În scripte. Și dumnealui, consilierul, cu o vorbuliță două și chiar cu mai multe se învîrtea pe lângă lege, cursa cu obstacole fiind cîștigată. Dosarele se clasau, vinovații fără... «vină» plăteau consilierul pentru acrobațiile sale juridice și tot ghiveciul era gata pregătit.

Acum s-a pregătit propriul lui dosar. Și, uite-așa, de la întreprinderea «Legume și fructe» a dispărut o poamă...

— Aș vrea să văd și eu o dată lume în localul ăsta!
— Veniți diseară: avem ședință.

REDACTIEI

MARIN IONESCU, Brăila
Indescifrabil! Gîndiți-vă puțin și la munca noastră, nu numai la a dv.

IULIAN GHINDARU, com. Nucet, jud. Dimbovița

Portretul pe care îl faceți prietenului dv. S.M. este destul de ciudat:

*Prieten drag, cu ochi de pietre
Cu nas de foc
Cu mutra de perete...*

Ne pare rău, dar oricît ne-am strădui, nu ne putem imagina fizionomia prietenului dv.

ALL CRISTIAN, Loco

Nu vă mai comparați cu alții. Cînd spuneți: «Sînt alții care desenează mai prost decît mine», comparația nu vă avantajează. Ar fi ideal să desenați mai bine decît alții, și chiar decît dv.

TOMA CIBILICĂ, Constanța

Revolta dv. împotriva unui poet modern o exprimați astfel:

*Frumosul, cît aș vrea să-l sorb
Din strofa ta infernă
Și prin ținuta ei modernă
Mă face ca să fiu și surd și orb.*

Nu știu cît de infernă e poezia la care vă referiți, dar nici a dv. nu este lipsită de... păcate.

SANDA CARP, Loco

Interesantă, dar prea formală. Tema a mai fost de altfel întrebuintată. Reveniți cu altceva.

VIRGINIA POPOVICI, Botoșani

Una din epigrame are o idee cu haz. Păcat că lucrați neglijent. O reproduc tocmai pentru a arăta ce înseamnă o idee bună, ratată din cauza exprimării făcute în grabă.

Unui motociclist

*Pe toți ne-ar interesa
Să ne spu: cînd mergi mata
Cu o viteză majoră
Cu ciți cîini și curci pe... oră?*

MIHAI BURLACU, com. Iacoveni, jud. Suceava

Vă mulțumim pentru cuvintele bune adresate redacției. În ceea ce privește trimiterea unor idei pentru desene, am prefera ca și ideile și desenele să fie ale dv.

PETRE DULUȚĂ, Loco

Nu vă înțeleg. Ne mărturisiti că sinteți, în materie de artă poetică, foarte neliniștit:

*Dar nu cade, nici nu vine
Stilul în care pot să scriu*

*Umblu ca năuc prin casă
Dar erou tot vreau să fiu...*

Să știți că stilul nici nu cade, nici nu vine. Se formează datorită unei serioase lecturi și talentului. Mă indoiesc, deci, că puteți deveni erou așteptînd să pice din senin.

DOREL GAGEA, Timișoara

Sînt «Semne» bune. Din păcate problema are un caracter prea personal. Poate reușiți să o generalizați.

ANATOLI BRICOV, Brașov — VALENTIN MĂLĂELE, Tg. Jiu — ION GOPU, Călărași — FLORIN ȘTEFĂNESCU, Suceava — elevi

Ce pot să vă spun? Nu poate fi vorba de lipsă de talent, ci de stingăciile inerente vîrstei. Trebuie să învățați și să faceți cît mai multe exerciții. Examenul e greu, deoarece intrați în competiție cu cei maturi. Așadar: muncă și perseverență. După cum vedeți, nici în acest domeniu nu scăpați de școală...

A. MOSCU, Loco

«A căzut o frunză» a... căzut! Poezia dv. nu este umoristică. De altfel, căderea unei frunze e destul de neinteresantă cînd puneți asemenea întrebări naive:

*A căzut o frunză
Și mi s-or să mai cadă...
De ce oare?*

NICOLAE FEKETE, Simeria

«Muribundul» și-a dat sfîrșitul. Condoleanțe!

LAURENȚIU COLBAN, Loco

Deoarece mă anunțați că:

*Dacă s-o-nîmpla ca tonul
Ori măsura să nu-ți placă
Voi întoarce patefonul
Și voi pune altă placă*

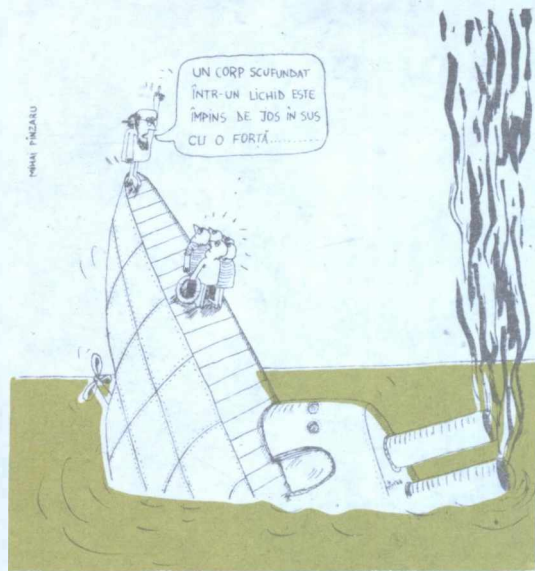
poate ar fi bine să folosiți magnetofonul, fiind cu mult mai modern. Vreau să spun că celelalte epigrame sînt cam de pe vremea... patefonului.

VLADIMIR BARCA, Loco

Nu publicăm epigrame la adresa redacției și nici a colaboratorilor noștri (chiar dacă sînt laudative). Reveniți cu altceva.

DEOCAMDATĂ, NU!

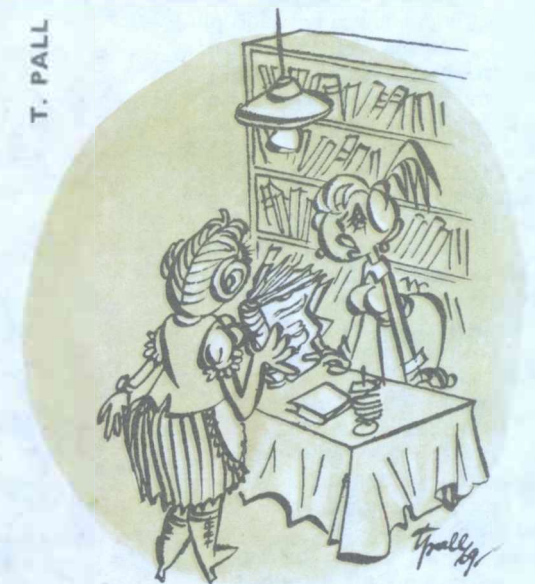
Zaharia Zlătescu, Sighișoara — Grigore Bălăuță, Cugir — Horea Sandu, Cluj — Dora Thurman, Cluj — Constantin Iurciuc, Iași — Palkovacs Sandor și Ernest Deneș, Deta — Pavel Ionescu, Timișoara — Marian, Loco — Stelian I. Niță, Bacău.

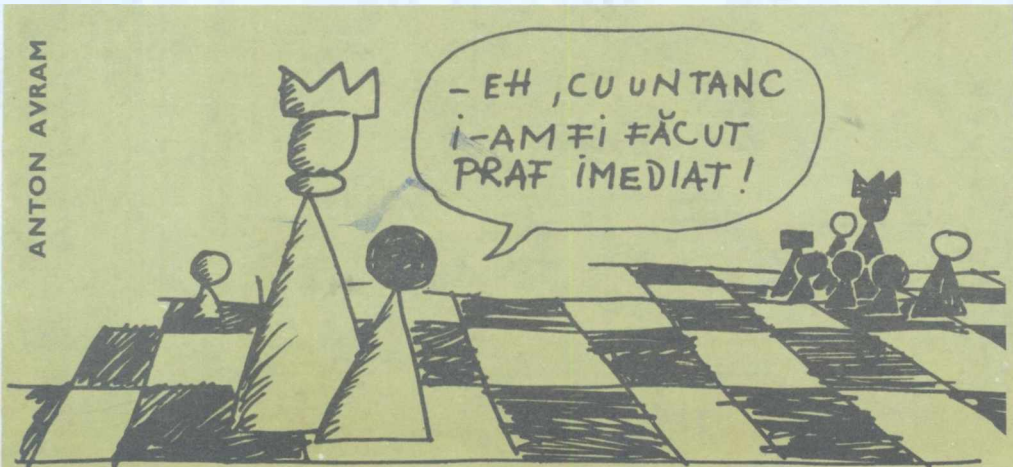
N. CORNELIU

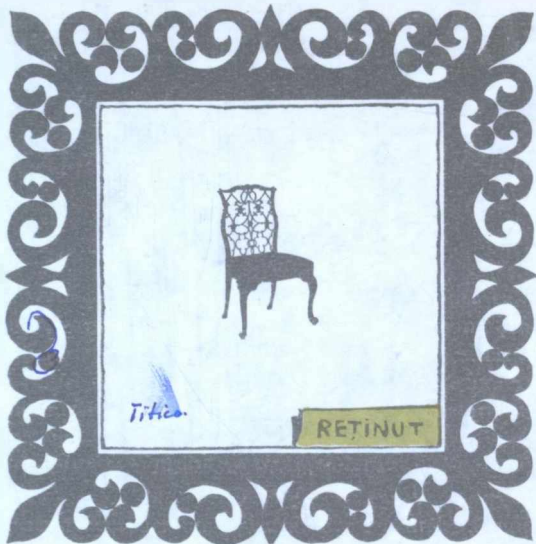
T. PALL

— Foarte bună carte! Multe pagini le-am udat cu lacrimi...
— Se vede! Probabil, pe urmă le-ați șters!

ANTON AVRAM

...mici modificări

VITICULTORII DE LA ȘIBOT

La C.A.P. Șibot, județul Alba, încă din anul 1964 s-a plantat o suprafață de 11 hectare de vie altoită, lucrare care a costat 309 000 de lei și care trebuia să producă în anul 1968.

Până acum, însă, respectiva vie n-a produs celor de la C.A.P. decît... dureri de cap. Se precizează că și în anul 1969 migrenele vor continua să țină locul strugurilor. De ce n-a produs via?... Pentru că n-a fost ridicată pe spalieri. Dar poate că n-au avut bulumacii și sîrma necesară? Ba da! Au și sîrmă, au și bulumacii, dar acestea zac aruncate în curtea C.A.P.-ului și prin vie degradîndu-se, fapt ce face ca acum să nu se mai cînte: «A ruginit frunza din vii»... ci: «A ruginit sîrma din vii». Iar ca refren: «Au putrezit și bulumacii din vii».

Deci bunătatea de vie altoită se întinde pe pămînt precum vrejul de la dovleac. De care dovleac o fi?... Sec!... Vorba e, cui aparțin dovlecii?... Noi nu ne amestecăm, spre a nu băga zizanii.

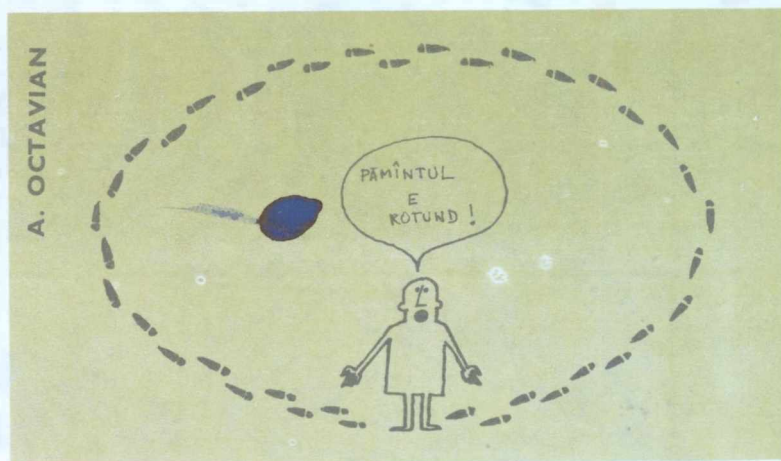
Se spune că un cetățean oarecare, auzind de isprava celor de la C.A.P. Șibot, în legătură cu bulumacii și cu via altoită, ar fi exclamat:

— Dați-mi un par să-i... altoiesc!

Altul, considerînd că exclamația, deși se potrivește, nu prea este pedagogică, a completat:

— Dați-mi o plantă să-i... urzic!

Și i s-a dat.

— În sfîrșit! Mi-a sosit ceasul!...

STATUIA DE ZĂPADĂ

(URMARE DIN PAG. 5)

chise cu satisfacție și un Farfuridi știrb. E o operă nemuritoare, onorabililor! Ar trebui fotografiată, televizată, popularizată!

Copiii, cu fața îmbujorată de ger, participau cu ochii scînteietori de mulțumire la această revărsare de elogii. Și iată că s-a oprit deodată, taman acolo în ulița cotropită de

nămeți, un camion. Un camion mare, edilitar, însărcinat să deretice Capitala de plocoanele inutile ale iernii. A sărit jos echipa cu lopeți și cit ai bate din palme porțiunea dinaintea noastră era curățată de zăpadă, cu statuie cu tot.

— Fuse și se duse! — chicoti Farfuridi.

